

அந்தாதி இலக்கியங்களில் பக்தி நெறி

S.கஸ்தூரி, முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், தமிழாய்வுத்துறை,

தேசியக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி- 620001, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

முனைவர் ஆ.முருகானந்தம், உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,

தேசியக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி- 620001, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க காலத்தில் சைவம், வைணவம் என்ற சமயப்பிரிவுகள் தனித்து இயங்கவில்லை. வேதநெறிகளைக் கூறும் வைதிக சமயங்கள் பௌத்தம், சமணம் ஆகியவை தமிழகத்தே வழக்கில் இருந்தன. சங்க இலக்கியங்களில் வேதங்கள் பற்றியும், வேள்விகள் பற்றியும் அறியலாம். இறைவனிடத்தும் பெரியவர்களிடத்தும் கொள்ளும் அன்பைப் “பக்தி” எனத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் கொண்டு விளக்க முடியவில்லை. இறைவனிடத்தும், அடியார்களிடத்தும் கொள்ளும் அன்பே “பக்தி” என்று அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது.

கலைச்சொற்கள் :

பரத்துவம்	-	இறைத்தெளிவு
பரமபக்தி	-	தடையற்ற இறை பக்தி
திருநாமம்	-	திருமாலின் பாதம் / சின்னம்
பரஞானம்	-	இயற்கையறிவு
பரமான்மா	-	உயிர்வழி இறைத்தேடல்

ஆய்வுத்தலைப்பு

அந்தாதி இலக்கியங்களில் பக்திநெறி என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

வேதங்களிலும், புராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலும் காணப்படும் திருமால், சிவன் ஆகிய கடவுளரது பண்புகளைப் பக்தி இலக்கியத் தேனில் குழைத்து ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் மக்களுக்குத் தந்ததால் இந்து சமயம் நம் நாட்டில் புதுப்பொலிவுடன் விளக்கம் பெற்றது. தென்னகத்தில் தோன்றிய ஆழ்வார்களும்,

அடியவர்களும் பாடியருளிய வைணவ அந்தாதிகளில் வலியுறுத்தும் சமய நெறிகள் வேதபுராண, இதிகாசங்களில் உள்ள சமயக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதில் ஐயமில்லை. சமயத்தின் அடிக்கருத்தை அறிவதற்கும், தெளிவதற்கும் உணர்வதற்கும் ஆழ்வார்கள்தம் அந்தாதிகள் பெரிதும் துணை செய்கின்றன.

பக்தி நெறி

அந்தாதி ஆசிரியர்கள் யாவரும் இறைவனின் பரத்துவத்தைப் பாடியவர்கள். அவர்கள் பாடிய பொருள், தெய்வம், அவர்களின் பக்தி அனுபவம், ஞான அனுபவம் ஆகிய அனுபவங்களை முதன்மைப்படுத்திப் பாடினர். இவர்களில் சிலர் உள்ளொளி பெற்றுச் சிறந்த ஞானியர்கள் என்ற நிலையிலேயே எல்லாப் பொருள்களிலும் இறைவனைக் கண்டு அனுபவித்துப் பாடுகின்றனர். சிலர் இறைவனோடு கலந்து பெற்ற பேரின்ப அனுபவத்தைப் பாடுகின்றனர்.

எம்பெருமான் தலைவனென்றும் அவனுக்கு அடிமையாக இருப்பதே ஆன்மாவின் இயல்பென்றும் அவனது திருவடிகளில் செய்யும் அடிமைத்தொழிலே ஆன்மா அடைய வேண்டிய குறிக்கோளென்றும் அதனைக் கைப்படுத்தித் தரும் வழியும் அவனது திருவடிகளே என்றும் ஆழ்வார்கள் உரைக்கின்றனர்.

பூதத்தாழ்வார் பொய்கையாழ்வாரோடு இருந்து எம்பெருமானின் குணங்களை அனுபவித்ததன் காரணமாக வந்த அவரது பரபக்தி, பரஞான நிலையை அடையுமாறு வளர்ந்தது. அப்பேரன்பின் சிறப்பினால் எம்பெருமானின் தன்மைகள் முழுவதையும் நேரடிக்காட்சியாகக் கண்டு அனுபவித்தார். உலகில் பொருள்கள் தெரிவதற்காக விளக்கேற்றுதல் மரபு. இவர் தம் ஆன்மாவின் நிலையும் பரமானுமாவின் நிலையும் தெளிவாகத் தெரிவதற்காக ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினார் என்பதைப் பாசுரங்கள் வழி அறியலாம்.

உலகில் தோன்றியுள்ள எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும் அந்தர்யாமியாய் நின்று அவ்வெல்லாப் பொருட்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கியுள்ள வேதத்தால் உணர்த்தப்பெறும் முதற்பொருள் என்றுரைக்கின்றனர். இதனை,

“பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண்ணாக

இயன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய

வேத முதல்வ னென்ப

தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே”¹

-என்ற நற்றிணை வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பேயாழ்வர் இரண்டு ஆழ்வார்களுடன் இருந்து எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை அனுபவிப்பதால் இறையருளால் “பரமபத்தி” தலையெழுத்து வளர்ந்தது.

பொய்கையார் “வையம் தகளி” என்றும் பூதத்தாழ்வார் “அன்பே தகளி” என்றும் இரண்டு விளக்குகளை ஏற்றிக் காட்டினார்கள். அவ்வொளியில் பேயாழ்வார் “கண்டேன் கண்டேன்” என்று களிப்புடன் பேசுகின்றார்.

ஒவ்வொரு திருவந்தாதியிலும் முதற்பாசரம் உள்ளீடான பொருளை ஆதராமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. முதலாழ்வார் மூவர் நிலையை வேதாந்த தேசிகர்,

“பாட்டுக்குரிய பழையவர்

மூவரைப் பண்டொரு கால்

மாட்டுக் கருள்தரும் மாயன்

மலிந்து வருந்துவதால்

நாட்டுக் கிருள்செய நான்மறை

அந்தி நடைவிளங்க

வீட்டுக் கிடைக்கழிக் கோவொளி

காட்டும் மெய்விளக்கே”²

எனச் சிறப்பித்துப் பேசுகிறார். மூன்று ஆழ்வார்களும் உலகிலுள்ள அஞ்ஞான இருளையகற்றிப் பக்தி, பிரபக்திகளாகிய நெறிகளை வெளியிட்டு உலகினை உய்வித்தனர் என்பதை இப்பாசரத்தின் வழி விளக்குகிறார்.

உடலும் உள்ளமும் சிறிது தளர்ச்சியடையும் வண்ணம் நேரும் பொறுக்கவொண்ணாத் துயர்தரும் அந்திம நேரத்தில் உன் திருவடிகளை நினைத்தால் அரிதாதலால் அப்பொழுது நீ எழுந்தருளி எனக்கு மறுப்பில்லாதபடி முக்தி தந்து ஆட்கொள்ளுதற் பொருட்டு இப்பொழுதே நான் உன்னைச் சரணடைந்தேன் என்று நம்மாழ்வார் பாடுகிறார். ஆழ்வார் வேண்டுவதெல்லாம் இறைவனின் அடியுறை வாழ்க்கையும் இறைவழிபாடுமேயாகும்.

பொருளாசை கொண்டு திரிகின்ற உலகத்தாரைக் குறித்து அப்பொருளின் நிலையாமையை எடுத்துக்காட்டி, நீங்கள் எம்பெருமானின் திருவடிகளைச் சரணடைந்து உய்யுங்கள் என்று அறிவுறுத்துகிறபோது,

“பகரமு னாடுல்னிச் சோலைவெள் மினிற்பாக்குக்கள்

நகரமு னாடுகைத் தார்க்கறிந் தீர்கள் கரண்ப இன்ம”

-என்று அழகரந்தாதி ஆசிரியர் பாடுகிறார். நகரங்களையும், நாடுகளையும் ஆண்ட அரசர்கள் பகைவர்களால் துரத்துப்பட்டுக் காட்டையும், மலை உச்சியையும் தேடிச்செல்லும்படியான நிலையை இவ்வுலகில் கண்டுள்ளோம். இங்ஙனம் நிலையற்ற செல்வத்தின் மீதுள்ள ஆசையை விட்டுவிட்டு, அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்த எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சரணடையுங்கள் என்று வேண்டுகிறார்.

இவ்வலகில் எல்லோரும் நற்கதி பெறுவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. எளிதில் கூறக்கூடிய இறைவனின் திருநாமத்திற்கும் சொல்வதற்குக் கருவியான நாவும், இறைவனால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு எம்பெருமானை ஏத்துவதற்கென்று ஏற்பட்ட நாவைக்கொண்டு எம்பெருமானை ஏத்தாது பயனற்ற செய்திகளை பேசுவதற்கு இதனைக் கருவியாகக் கொண்டு, உலத்தார் வீணாகத் துன்பமடைகின்றனர் என்று பொய்கையார் இரங்கிக் கூறுகிறார்.

எம்பெருமானை வாய்விட்டுப் புகழ்வதற்கேற்ற காலம் ஏராளமாகயிருந்தும் இவ்வுலகத்தார் வீணாகப் பொழுதைக் கழித்து, கொடிய நரகத்தை அடைவது ஏனென்று வினவுகிறபோது,

“தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளதே தாமரையின்

பூவளதே யேத்தும் பொழுதுண்ட – வாமன்

திருமருவு தாள்மருவு சென்னியரே செவ்வே

அருநகரம் சேர்வ தரிது”³

-என்று பாடுகிறார்.

எம்பெருமானைத் துதித்து அவனருள் பெற்று, அழிவில்லா வீட்டையடைவதற்கு ஏற்ற சாதாரணமான நாவையும், கவனத்தையும் அவன் திருநாமத்தை உச்சரிக்கப் பயன்படுத்தாமல், நிலையில்லாத பொருளையும், சிற்றின்பத்தையும் பெறுதற்கு ஆசைப்பட்டு விலைமாதரை நயந்துரைக்கும் உலகத்தாரைப் பார்த்து,

“இல்லைகண் டிரின்பந் துன்பங்கண் டீர்கண்ட வேந்திழையார்
சொல்லைக்கண்டு ஈரமுதென் னுந்தொண்டீர் தொல்சுரன்றிறங்
கல்லைக்கண் டீரவத்தைத் திருவேங்கடக் காவலனை
மல்லைக்கண் தீர்தரத்தோய்ந் தானைவாழ்த்துமின் வாழுகைக்கேடு”⁴

- என்ற கருத்து பொய்கையாழ்வாரின் கருத்தோடு ஒன்றியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அழகருடைய திருநாமங்களைப் பக்தியோடு உச்சரிக்கும் அன்பர்களுடைய மனதைப் பக்தி மிகுதியினால் உருகச்செய்யும். ஆனந்தத்தால் அவர்களுடைய உயிரை நெகிழ்ப்பண்ணும். தொன்றுதொட்டு வருகிற நீண்ட கருமங்களின் வஞ்சனையை அழிக்கும் அவர்களுடைய பிறப்பையொழிக்கும் என்று அழகரந்தாதி திருநாமத்தையும் அதன் சிறப்பினையும் வலியுறுத்துகிறது. அவனது திருநாமத்தைச் சொல்கிறவர்களுக்குப் பரமபதம் உண்டைன்பதைக் குடந்தையந்தாதி,

“மாதவ வச்சுதன் மாயன் முராளி வரதகண்ணன்
போதவ வச்சு தனத்தன் பிரான்பொன்னி சூழ்குடந்தை
யாதவ, ‘னச்சுத கந்தடத் தாடிய வின்னமுத
வோதவ வச்சுத னையனென் பார்க்குண் டுறுகதீயே”⁵

என்று கூறுகின்றது.

திருத்துழாய் மாலையை அணிந்தவனும் திருவாழியை ஏந்தியவனும், சாரங்க வில்லை உடையவனுமான எம்பெருமானின் அங்கங்களின் பண்புகள் எப்படிப்பட்டவையெனில், பேசுகின்றவர்கள் அவரவர்கள் எவ்வளவு பேசுகின்றார்களோ அறிவளவேயாம் என்பதை,

“பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார், அவ்வளவே
வாச மலர்தீதுழாய் மாலையான்”⁶

என்று பேயாழ்வார் பாடுகிறார். அழகிற்சிறந்த மன்மதனும் தனது வடிவழகைக் கண்டு, தான் பெண்ணுருக் கொண்டு, உனது அழகினை அனுபவிக்க எண்ணினான் என்கிறார் திருவரங்கத்து அந்தாதி ஆசிரியர். இதனை,

“வாராகவா மணனே யரங்காவட்ட நேழிவல
வாராகவா வுன்வடிவு கண்டான்மன் மதனுமட
வாராகவா தரஞ்செய்வனென் றாலுய்யும்வண்ண மெங்கே

வாராகவா சமுலையேனைப் போலுள்ள மாதருக்கே”⁷

என்கிறார். இறைவனைக் கூடுவதிலுள்ள உயிர்த்துடிப்பினையே இவரது பாசுரங்களில் கேட்க முடிகிறது. மற்றொரு பரகரத்தில் உனது திருப்பெருவடிவுக்குமுன் மிகச் சிறியதாகிற மண்ணுலகம், நீ உண்ணுங் காலத்தில் உனக்கு ஒரு கவளத்துக்கேனும் போதுமோ? என்றும் உனது பெருவடிவத்திற்கு முன் நட்சத்திரங்கள் மலர்கள் போலச் சிறியனவாயின என்றும் கூறுகிறார், இதனை,

**“தாங்கட லாழி வளைதண்டு வாள்லில்லிற் றானவரை
யீங்கட வீசிக் குறித்தடித் துத்துணித் தெய்துலைலும்
பூங்கடல் வண்ண னிலை”⁸**

என்று திருவேங்கடத்தந்தாதி குறிப்பிடுகிறது.

நிறைந்திருப்பவன்

திருமகளைவிட்டு என்றும் அகலாதவனும், திருமேனி நிறத்தால் நீலோற்பவ மலரையும், கடல் நீரையும் போன்றவனும், திருத்துழாய் மாலையைத் தரிந்த தோள்களையுடையவனும், சங்கை ஏந்தியவனும் ஆகிய திருத்தலைச்சங்க நான்மதியமென்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் சூரியனும், சந்திரனும் ஆகாயமும் பூமியும் நீரும், காற்றுமாய் எங்கும் பரவி நிற்கிறான் என்பதைப் பிள்ளைப்பெருமாள் அய்யங்கார்,

**“வடுவில் கொள்கையின் உயர்ந்தோர் ஆய்ந்த
கெடுவில் கேள்வியுள் நடுவா ருதலும்
இந்நிலைத் தெரிபொருள் தேரின் இந்நிலை”⁹**

- என்ற பரிபாடல் வரிகளோடு இணைத்துக் கூறுவது அறியத்தக்கது.

வளங்கள்

திருவேங்கட மலையிலுள்ள புனங்களைக் காக்கின்ற குறவர்கள் பரண்களிலிருந்தபடியே வனத்தில் மேய்கிற யானைகளைத் துரத்துவதற்குத் தங்கள் கைகளிலுள்ள பெரிய மாணிக்கக்கட்டியை யானையின் மீது எரிகின்றனர், அங்குள்ள மலைப்பாம்புகள் யானையின் மேற்பட்ட இரத்தினத்தை மின்னலாகப் பிறழ உணர்ந்து இனி இடியிடிக்குமே என்றஞ்சிப் புற்றினுள்ளே புகாநின்றன. இத்தன்மை வாய்ந்த திருமலையில் உள்ள எம்பெருமானது திருவடிகளை

அடைந்தவர்கள் தங்கள் துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவார்கள் என்கிறார் பொய்கையாழ்வார்.

மலைகளில் நவமணிகள் நிரம்பிக் கிடப்பதும், விலைமதிக்க முடியாத இம்மணிகள் குறவர்களுக்குச் சாதாரணமான கற்கலாதலால், யானையைத் துரத்த இப்பெருமணிகளை விட்டு எறிந்தனர் என்றும் இத்தகைய வளமுடைய மலையில் இருக்கும் எம்பெருமானை அடைகின்றவர்கள் மிகுந்த செல்வத்தைப் பெறுவார்கள் என்றும் இப்பாசரம் சுட்டிக் காட்டும். இதனை,

“பெருகு மதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்நின்று

இருகண் இளமுங்கில் வாங்கி – அருகிருந்த

தேன்கலந்து நீட்டும் திருவேங்கடம் காண்பீ”¹⁰

என்று இரண்டாந்திருவந்தாதி குறிப்பிடுகிறது.

இதே கருத்தினை,

“முருகு நாறுசெந்தோளினை முழை நின்றும் வழங்கி

பெருகு சூழ்இளம் பிடிக்கு ஒருபிறை மருப்பினை”¹¹

என்று பெரியதிருவந்தாதியும் குறிப்பிடுகிறது.

முடிவுரை

அனைத்து வகை உலகியலின்பங்களின் நிலையற்ற தன்மையையும், தம் உண்மைநிலை வெளிப்பாட்டில் அடையப்பெறும் நிலைத்த மகிழ்ச்சியையும், இறைவனுடன் கூடியிருத்தலும் உலகத் துன்பங்கள் யாவும் மறையும் என்பதையும், அன்புவழி மரபானது அனைவருக்கும் உரியது என்பதையும் உறுதியாகக் கொண்டு விளங்கினர் என்பதையும் உணர முடிகிறது. உடலின் மீது செலுத்தும் கவனத்தை ஆழ்வார்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர் என்பதை அவர்தம் அந்தாதிப் பாடல்கள் பெரிதும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

- 1) நற்றிணை, கழக வெளியீடு, ப-217
- 2) வேதாந்த தேசிகன், முதலாழ்வார்கள், ப-26
- 3) பூதத்தாழ்வார், இரண்டாம் திருவந்தாதி, பா.எ-21
- 4) திருவேங்கடத்தந்தாதி, பா.எ-43

- 5) குடந்தையந்தாதி, பா.எ-18
- 6) மேலது, பா.எ-26
- 7) திருவரங்கத்தந்தாதி, பா.எ-60
- 8) மேலது, பா.எ-63
- 9) பரிபாடல் பா.எ-24
- 10) இரண்டாம் திருவந்தாதி பா.எ-75
- 11) கம்பர், கம்பராமாயணம் பா.எ-2016